

Huset som Jack byggde (9897 tecken)

NU

Jag vrider och vänder mig i sängen, sparkar desperat med fötterna så att täcket och överkastet åker ned på golvet.

Försynt, som vanligt, knackar du tre gånger på min stängda dörr och öppnar.

Jag ser direkt vad du tänker och hatar att du ska behöva se mig såhär, förstår inte varför du fortsätter att komma till huset där jag bor men inte lever.

Så länge vi har känt varandra har du alltid kunnat hålla inne känslor och åsikter. En del av mig är tacksam för det men också tacksam för att du fortfarande frågar mig saker.

Jag bara är här, förvaras här. Så känns det.

Smärtan är skoningslös. Flammorna sprider sig i magen, bränner mitt kött, avtar aldrig helt. Den kommer i skov och sliter fullständigt sönder mitt inre. All min tid och ork går åt till smärtan.

Du tassar fram till mitt skrivbord, makar lite på bokhögen och ställer försiktigt mitt saftglas bredvid min lunchtallrik.

Katastrofen är redan här, inuti mig, sedan tre timmar tillbaka. Sedan många år tillbaka.

Jag talar nästan aldrig om hur jag egentligen känner, hur jag egentligen mår, hur allt egentligen är, för jag vet att du ser det ändå.

Ett nytt hugg och jag skriker till och slår ena näven i väggen. Det är som om någon körde in en skruvmejsel i mina tarmar och vred om.

Du står lugnt kvar; betraktar mig. Annat var det för några år sedan. Men du har blivit van, vilket skrämmer mig.

Huggen i magen avtar lika plötsligt som de kom och jag andas ut och vänder mig om. Ett förrädiskt lugn. Mina knogar är fulla av öppna sår och en rännil av blod sipprar ut. En lättare smärta, hanterbar. Du ser allt men säger fortfarande ingenting.

Jag försöker skärpa mig. Denna stund är den bästa, den viktigaste, på hela veckan. Kontakt. En känsla av att något är

som det var förr. Du är här, hemma hos oss. Och du frågar lika artigt som vanligt:

– Vill du se bilder?

Och det vet du att jag vill.

DÅ

Jag vet inte exakt när det började. Kanske redan när vi flyttade in i huset. Huset som mina föräldrar var så uppspelta över. Det var ett drömhus. Det låg en bit in i skogen. Huset var ett kråkslott för de flesta. Ingen visste vem som senast hade bott här. Avtagsvägen var oskyldad och växtligheten hade tagit över.

När jag kom in för första gången trodde jag inte mina ögon. Bord och stolar låg omkullvräkta, tavlor och glassplitter på golvet och enorma mängder sopor. När näsan väl hade vant sig insåg jag att det måste ha varit hundar. Svarta och gråa tussar av päls låg överallt.

Jag vände mig om och försökte få kontakt med pappa. Inte skulle vi väl bo här? Men det enda han ville visa mig och mamma var källaren. Han var helt uppslukad av den, så ivrig att han gestikulerade vilt med armarna. Saliven for som en hagelsvärm ur hans mun.

Husets enorma källare skulle omedelbart göras om till laboratorium och verkstad, förklarade pappa. I min mammas ögon tändes något i den stunden. Det fanns något oberäkneligt och kusligt i den. Jag ryggade instinktivt tillbaka.

Var det då som allt började?

Några veckor senare låg jag hemma, med de första, men inte sista, kramperna i magen. Det hade börjat.

Jag som sällan hade missat en skoldag blev nu frånvarande för jämnan. Men du ringde mig ändå och kom förbi. Du cyklade på den tiden. Din gröna cykel med målade blommor längs ramen, som du var så stolt över.

I början kom du förbi av nyfikenhet, senare av skuld?

NU

Att se skolgården, lärare och kompisar igen är kul men vemodigt. Bilderna är nya och du berättar alltid något om varje bild innan du scrollar vidare.

Samtidigt bekräftar det att jag blivit gråare och äldre. Mitt liv är satt i pausläge och inte ens jag själv förmår att trycka på play.

Jag suckar och försöker ta in allt du har sagt. En del av killarna i klassen har fått antydning till skägg nu, vissa kör EPA-traktor och ser världsvana ut.

Du ger mig mitt saftglas och jag dricker. Du frågar med mild röst om smärtan är borta nu. Du får den där fina rynkan ovanför ditt ena ögonbryn och den klär dig. Är det så du kommer att se ut om tjugo år? Då kommer du inte att hälsa på mig längre.

Du ställer en artig fråga om mina föräldrar och jag rycker på axlarna. Du tittar förvånad på mig men nog svarar jag väl likadant jämt? Istället frågar jag dig om din familj.

Du skiner upp och berättar att din mamma har renoverat klart köksbordet som du visade mig en film på för en månad sedan. Din pappa klipper kunder i frisörsalongen och de ska visst anställa två till. Din lillebror har blivit bättre på att cykla och du tar fram mobilen och visar en film. Han kommer med fart, gör en liten stoppsladd och ler med hela ansiktet. Ni är lika på det viset, du ler också så. I filmens bakgrund hinner jag se att det lilla äppelträdet, där vi för länge sedan grävde ner vår skatt, nu har vuxit till sig och grenarna är fulla av äpplen.

Jag drar ett snabbt andetag och pressar ner klumpen i halsen. Inte gråta. Inte nu. Inte här med dig.

Min hjärna påminner mitt känsloliv om att du har en familj som skrattar. Ni äter och pratar och umgås och alla ställer frågor och du ställer frågor tillbaka. Ett fungerande utbyte.

Och det är då du reser dig. Varför går du?

Du säger att du måste. Min glädjestund är över i samma sekund som du stänger dörren.

DÅ

I takt med att jag blev sämre, utvecklade du och jag en rutin. Eller egentligen vi alla. Pappa och mamma var alltid i källaren, dag som natt och arbetade. Vi fick inte störa. I början ville du hälsa på dem men upptäckte snart att det inte var uppskattat.

Du kom förbi då och då och ville träffa mig, sa du. Av en händelse såg jag en gång att mamma stoppade pengar i din jackficka och det hände säkert flera gånger. Varken hon eller du eller jag sa något om det.

I början lekte vi längre stunder, ofta utomhus. Den gamla hundgården som låg intill huset blev rolig när du var här. Framför allt var den tillåten för mig att vara på. Vi lekte att vi var dyrbara cirkusdjur. I efterhand tänker jag på leken som något helt annat, kanske makaber, absolut inte rolig. Det var ju ett skådespel; ett skådespel om mig.

Jag är ett djur, ett sällsynt djur i fångenskap.

Vi blev äldre, du och jag, och det blev mer prat och mindre lek. Jag var ofta sängliggande och på mitt rum. Du berättade om vad som hände i skolan, om våra kompisar, om proven, om maten, om lärarna och om temadagar och studiedagar och loven och betygshetsen och tankarna på framtiden som hade börjat och om allt annat som du tänkte på.

Ibland sa du att du kunde höra mina föräldrar skratta i källaren. Och jag minns att jag frågade hur det lät: *hur lät deras skratt?* För jag hade glömt.

NU

Jag hör dina snabba fotsteg tillbaka uppför trappan. Glömde du något? Du slänger upp dörren och ser vild ut i blicken. Min puls stiger samtidigt som du klampar in och planlöst går fram och tillbaka. Som ett rovdjur.

Ditt ansikte är läskigt att titta på, ändå tar jag in allt. Allt du uttrycker. Jag väntar tålmodigt. Något nytt och viktigt har just inträffat för du agerar helt främmande. Vad såg du?

Svettdroppar rinner längs ditt rödflammiga ansikte och dina ögon lyser av upphetsning. Plötsligt stannar du framför mig. Jag ryser men fortsätter att stirra på dig. Hjärtat bankar.

Du flackar med blicken och svettas ymnigt och det syns att du tvekar när du tar mitt glas. Du tittar på det som om det vore något annat. Sedan luktar du i glaset och dricker därefter upp den lilla skvätt som är kvar.

– Vad är det? Snälla, säg nåt, kraxar jag fram.

Du svarar inte utan går till mitt skrivbord där min kvarblivna lunchtallrik står. Matrester ligger utsmetade. Du tittar på tallriken som om den vore något helt annat.

– SÄG NÅT!

Din tystnad gör mig nervös och plötsligt vet jag att allvaret hänger i luften. Allvaret är här, allt står på spel, men jag vet inte vad du spelar om eller med. Varför säger du inget? Vi har känt varandra sedan barnsben ...

Du sniffar på matresterna som en hund hade gjort. Verkligen sniffar. Sedan ryggar du tillbaka och går fort. Fort bort från mig.

– Alltså ...

Du stannar, avbruten mitt i steget och blir stillastående. Jag ser bara din rygg och det skrämmer mig att jag inte ser ditt ansikte. Du vänder dig om. Sedan kommer en kylig röst och ett tonfall jag aldrig har hört från dig. Aldrig någonsin. Förrän nu.

– Dina magsmärter, kommer inte de ofta efter en måltid?

Jag bekräftar med en kort nick. Mitt huvud går igång och tankarna studsar därinne likt kulan i ett flipperspel.

Vad menar du? Vad tänker du? Vad såg du egentligen när du vände om i trappan?

Du sätter händerna för munnen, kväver ett skrik. Jag tänker på den där berömda tavlan. De senaste två åren har jag läst väldigt mycket. Jag har ju tiden.

Dina ögon är uppspärrade och min puls fortsätter att öka.

– Du måste härifrån! väser du fram.

Du springer fram och drar upp mig. Vad stark du har blivit! Jag har bara mjukisbyxor och en nedspilld T-shirt på mig och ska precis ta på mig något annat när du säger:

– Vi måste härifrån nu!

Du hulkar och drar i min arm så att jag tror att den ska gå av.

– Du är inte sjuk. De gör dig sjuk, viskar du, medan vi ljudlöst springer nedför trappan. Du håller min hand i din ena och

slänger upp ytterdörren med din andra. Dörren som jag egentligen inte får öppna.

Kylan i det kompakta mörkret utanför omsluter oss, gör att min kropp skakas om. Du släpper min hand och vi springer flera hundra meter innan vi vänder oss om. Inget händer!

Träden vajar i vinden och kastar långa skuggor. Men jag är äldre nu, världen skrämmer mig inte längre.

Jag är pånyttfödd.

Inga smärtor, aldrig mer.

För mitt inre rasar huset. Två skräckslagna skrik, följt av tystnad när dammet från raset lägger sig.

Huset står kvar, jag vet det. Det kommer alltid stå där med dem. De är huset och huset är dem.

Men det pirrar i mig. Jag tar din hand och leder oss därifrån.

Joakim Persson är född 1984.

För mer information om författaren besök:

www.joakimpersson.nu

